

SİS VE GECE

Ahmet Ümit 1960'ta Gaziantep'te doğdu. Marmara Üniversitesi Kamu Yönetimi Bölümü'nü bitirdi. 1985-1986 yıllarında, Moskova'da Sosyal Bilimler Akademisi'nde siyaset eğitimi gördü. İlk kitabı 1989'da yayımlanan *Sokağın Zulası* adlı şiir kitabıdır. 1992'de ilk öykü kitabı *Çıplak Ayaklıydı Gece* yayımlandı. Bunu 1994'te *Bir Ses Böler Geceyi*, 1999'da *Agatha'nın Anahtarı*, 2002'de *Şeytan Ayrıntıda Gizlidir* adlı polisiye öykü kitapları izledi. 1995'te hem çocuklara hem de büyüklere yönelik *Masal Masal İçinde* ve 2008'de yayımlanan *Olmayan Ülke* ile farklı bir tarz denedi. 1996'da yazdığı ilk roman *Sis ve Gece*, polisiye edebiyatta bir başyapıt olarak değerlendirildi. Bu romanın ardından 1998'de *Kar Kokusu*, 2000'de *Patasana*, 2002'de *Kukla* yayımlandı. Bu kitapları, *Ninatta'nın Bileziği*, *İnsan Ruhunun Haritası*, *Aşk Köpekliktir*, *Beyoğlu Rapsodisi*, *Kavim*, *Bab-ı Esrar*, *İstanbul Hatırası*, *Sultanı Öldürmek*, *Beyoğlu'nun En Güzel Abisi*, *Elveda Güzel Vatanım*, *Kırlangıç Çılgılığı* ve *Aşkımız Eski Bir Roman* adlı kitapları izledi. Son romanı *Kayıp Tanrılar Ülkesi* 2021 yılında yayımlandı. Ahmet Ümit'in İsmail Gülgeç'le *Başkomser Nevzat - Çiçekçinin Ölümü* ve *Başkomser Nevzat - Tapınak Fahişeleri*, Aptülika (Abdülkadir Elçioğlu) ile *Başkomser Nevzat - Davulcu Davut'u Kim Öldürdü?* ve Bartu Bölükbaşı'yla hazırladıkları *Elveda Güzel Vatanım* adlı çizgi romanları yayımlanmıştır. Eserleri 32 farklı dilde yayımlanan yazar uluslararası bir okur kitlesine ulaşmıştır.

Sis ve Gece adlı romanı Turgut Yasalar tarafından, *Bir Ses Böler Geceyi* adlı romanı ise Ersan Arsever tarafından uzun metrajlı filme uyarlanmıştır. Senaryosunu kendisinin yazdığı *Merhaba Güzel Vatanım* adlı dökü-drama Cengiz Özkarakbekir tarafından filme çekilmiştir. Öykülerinden Uğur Yücel tarafından, *Karanlıkta Koşanlar*, Cevdet Mercan tarafından *Şeytan Ayrıntıda Gizlidir* adlı iki ayrı dizi film yapılmıştır. *Aşk Köpekliktir* adlı hikâyesi oyunlaştırılarak Akla Kara Tiyatrosu tarafından sahneye konulmuştur. *Ninatta'nın Bileziği* İstanbul Devlet Opera ve Balesi tarafından *Ninatta* adıyla opera olarak sahnelenmiştir. *Masal Masal İçinde*, İstanbul Devlet Tiyatroları tarafından sahneye koyulmuştur.

Ahmet Ümit şehirlik bilincini uyandırmak, tarihi kentlere duyarlılığı artırmak ve çokkültürlülüğü geliştirmek için "Yaşadığın Şehir" adlı bir TV programı yapmıştır.

Ahmet Ümit sosyal medya hesapları:

www.twitter.com/baskomsernevzat
www.instagram.com/baskomsernevzat
www.facebook.com/yazarahmetumit
www.youtube.com/ahmetumityazar

Ahmet Ümit'in
YKY'deki kitapları:

- Aşkımız Eski Bir Roman (2019)
Kırlangıç Çılgılığı (2019)
Sokağın Zulası (2019)
Masal Masal İçinde (2019)
Kavim (2019)
İstanbul Hatırası (2019)
Sis ve Gece (2019)
Patasana (2019)
Bab-ı Esrar (2019)
Olmayan Ülke (2019)
Sultanı Öldürmek (2019)
Beyoğlu Rapsodisi (2019)
Agatha'nın Anahtarı (2019)
Beyoğlu'nun En Güzel Abisi (2019)
Şeytan Ayrıntıda Gizlidir (2019)
Ninatta'nın Bileziği (2019)
Kar Kokusu (2019)
Çıplak Ayaklıydı Gece (2019)
Kukla (2019)
Bir Ses Böler Geceyi (2019)
Aşk Köpekliktir (2020)
İnsan Ruhunun Haritası (2020)
Elveda Güzel Vatanım (2020)
Kayıp Tanrılar Ülkesi (2021)

Çizgi Roman

- Başkomser Nevzat 1 - Çiçekçinin Ölümü
Başkomser Nevzat 2 - Tapınak Fahişeleri
Başkomser Nevzat 3 - Davulcu Davut'u Kim Öldürdü?

AHMET ÜMİT

Sis ve Gece

Roman

YAPI KREDİ YAYINLARI

Yapı Kredi Yayınları - 5864
Edebiyat - 1686

Sis ve Gece - 25 Yaşında / Ahmet Ümit

Editör: İshak Reyna - Korkut Erdur

Tasarım: Nahide Dikel
Grafik uygulama: Arzu Yaraş

Baskı: Levent Ofset Basım ve Ambalaj San A.Ş.
Merter Keresteciler Sit. Fatih Cad. Karadal Sok. No: 13 Merter / İstanbul
Sertifika No: 45163

1. baskı: Cem Yayınevi, 1996
YKY'de ciltli, özel baskı: İstanbul, Ekim 2021
ISBN 978-975-08-5125-4

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş., 2019
Sertifika No: 44719

Bütün yayın hakları saklıdır.
Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
İstiklal Caddesi No: 161 Beyoğlu 34433 İstanbul
Telefon: (0212) 252 47 00 Faks: (0212) 293 07 23
<http://www.ykykultur.com.tr>
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
[facebook.com/yapikrediyayinlari](https://www.facebook.com/yapikrediyayinlari)
twitter.com/YKYHaber
[instagram.com/yapikrediyayinlari](https://www.instagram.com/yapikrediyayinlari)

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık
PEN International Publishers Circle üyesidir.

İlk Göz Ağrım, İlk Korkum, İlk Acemiliğim...

“Polisiye yazıyorsun!” demişti Ali Taygun. “Ahmet, bu polisiye bir hikâye.” Büyük bir hayal kırıklığına uğramıştım. Nasıl yani? Nasıl olur da yazdıklarıyla dünyayı değiştirmek isteyen bir yazar adayı olan ben, polisiye gibi ikinci sınıf bir edebiyat türünde hikâyeler yazardım? Evet, polisiye roman konusunda o kadar cahildim ki işte böyle düşünmüştüm. Bahse konu olan kitap *Sis ve Gece* değildi, *Çıplak Ayaklı Gece* adlı kitabımdaki “Pezevenk” adlı öyküyü konuşuyorduk. Gerçek bir hikâyeydi. 12 Eylül diktatörlüğüne karşı mücadele ederken bizzat yaşadığım trajikomik bir olaydı. Rahmetli Ali Taygun sözlerinin bende yarattığı bozgunu yüzümden anlamış olacak ki, üstüne basa basa şöyle eklemişti: “Saçmalama, bu çok iyi bir şey. Bu memlekette adam gibi polisiye yazan yok. Polisiyenin ne olduğunu bilmiyorlar bile.”

Ne demek istediğini tam olarak anlayamamıştım, çünkü ben de polisiyenin ne olduğunu bilmiyordum. Ona güvensen de sözlerinden kuşku duymadım değil. Öyle ya yıllarca Amerika’da kalmıştı, ya bizim ülkemizin şartlarını doğru değerlendiremiyorsa, ya edebiyat konusunda uçuk kaçık düşünüyorsa? Öte yandan göz ardı edemeyeceğim başka bir

hakikat vardı. Böyle yazmaktan, yani sonu sürprizli, gerilim yüklü hikâyeler yazmaktan fena halde hoşlanıyordum. Bunun nedeni de kişisel tarihimdi. On dört yaşımdan otuz yaşıma kadar tehlikelerle dolu, heyecanlı bir hayat sürmüştüm. 12 Eylül Darbesi'nin hemen öncesinde devrimci harekete katılmış, cunta döneminde de aktif olarak siyaseti sürdürmüştüm. Aslına bakarsanız aktif kelimesi biraz eksik kalabilir. Siyaset dışında başka bir hayatım yoktu desem daha doğru olur. Ama bugünkü gibi bir siyaset değil. İlan edilmemiş iç savaşın sürdüğü bir ülkedeki siyaset. Her gün gececik insanların hunharca öldürüldüğü bir siyaset. Türkiye'yi adım adım bir askeri darbenin karanlığına sürükleyecek, sinsice planlanmış kanlı bir tezgâhın hüküm sürdüğü bir ortamda yürütülen alçakça bir siyaset. O koşullarda yaralanmak, işkence görmek, sakat kalmak, hapse girmek ve ölmek, her an başınıza gelebilecek olağan belalardı. İşte on dört yaşından 30 yaşına kadar böyle bir hayat sürmüştüm. Bu gerilim yüklü olağanüstü yıllar elbette yazım üslubuma yansıtacaktı. İstesem de istemesem de hikâyelerim, onların kurgusu, hatta kullandığım dil, bu sıra dışı kişisel tarihten nasibini alacaktı. Öyle de olmuştu. Polisiye yazdığımın farkına varmadan polisiye hikâyeler yazmaya başlamıştım. Çünkü hayatım oydu. Ali Taygun'un söylediği de buydu: "Polisiye yazıyorsun, iyisini yaz."

Bu cümlenin gerçekliğini kavramam için yoğun bir okuma sürecine girmem gerekti. İlk polisiye metnin Edgar Allan Poe'nun *Morgue Sokağı Cinayeti* değil kutsal kitaplardaki Kabil'in Habil'i öldürmesi olduğunu, Sophokles'in *Kral Oidipus* tragedyasının mükemmel bir polisiye kurgu üzerinde yükseldiğini, Shakespeare'in *Hamlet*'inin suç edebiyatının ruhunu yansıttığını, Dostoyevski'nin *Suç ve Ceza*'sının, cinayetin, felsefenin temel kavramlarını açıklamak için en olanaklı

konu olduğunu işte bu süreçte anlamaya başladım. Bu birkaç yıl boyunca yazma eylemini de boşlamamıştım. *Masal Masal İçinde*'yi ve ilk uzun öykü kitabım olan *Bir Ses Böler Geceyi*'yi yayımladım. Her iki kitabımda da bolca gizem, merak, gerilim unsurları vardı. Kurguları bir bulmaca gibi düzenlenmişti ama polisiye değillerdi. Oysa benim aklımda artık bir polisiye roman yazmak vardı.

İlk polisiye romanımın, kendi yaşamımı anlatmasını istemiyordum. *Çıplak Ayaklıydı Gece* ile *Bir Ses Böler Geceyi*'de bunu yapmıştım. Artık başka hayatları anlatmalıydım. Elbette bir yazar ömrü boyunca kendi hikâyesini de anlatabilirdi ama nedense bu yöntem bana pek sıcak gelmiyordu. Ben yaşamadığım, tanık olmadığım hikâyeler anlatmak, hiç tanımadığım karakterler yaratmak istiyordum. Ama neyi anlatacaktım? 1990'lı yıllardan bahsediyoruz: Devlet içinde asker-sivil çatışmasının iyice su yüzüne çıktığı dönemlerden. Özellikle Milli İstihbarat Teşkilatı'nda Mehmet Eymür'ün açıklamalarıyla bu çatışma iyice belirginleşmişti. Mehmet Eymür'ün *Analiz* adlı kitabını okudum. Oldukça ilginç bilgiler vardı. Kitabı okurken, bir roman karakteri belli belirsiz gözümün önünde canlanmaya başlamıştı. O günlerde polisin sık sık "örgüt" evlerini bastığı, çıkan çatışmada "teröristlerin" öldürüldüğü haberleri basında yer alıyordu. Ama çoğu baskın kuşkuluydu. İnsan hakları örgütleri bu çatışmaların yargısız infaz olduğunu öne sürüyorlardı. Sivil toplum örgütleri baskınları eleştiriyordu. İşte *Sis ve Gece* romanımın düşünsel ve duygusal geri planını hazırlayan sosyal-politik iklim buydu. Yine o günlerde gazetelerde okuduğum bir ölüm olayı da beni derinden etkilemişti. Bir genç kız evinde ölü bulunmuştu. Soruşturma sonucu maktulün yaşlı ve zengin bir adamla ilişkisinin yanı sıra genç bir sevgilisi olduğu da saptanmıştı. Kısırca cinayetinden şüphelenen polis her iki erkeği de zanlılar listesinin ilk sırasına koymuştu. Ülkenin

politik gündemi ve bir aşk cinayeti, işte *Sis ve Gece* romanımın hikâyesini bu iki hakikat belirledi.

Ama bu bir polisiye romandı. Yani hikâyenin kurgusu gizemli bir suç yaratmalıydı. Böylece hayatının baharında, vahşi erkek kıskançlığının kurbanı olan genç kıızı, gizli servisteki politik entrikalardan iyice bunalan istihbaratçının sevgilisi yapma fikrine vardım. Romanın başkahramanı Sedat ile Mine, işte böyle ete kemiğe bürünmeye başladı. Yasak bir aşk yaşayacaklardı. Çünkü Sedat evli bir erkekti. Hem karısına hem de teşkilattaki arkadaşlarına yalan söyleyecekti. İş daha da çetrefil hale getirmek için, Mine'yi kaybetmek gerekiyordu. Evet, romanın asıl sorusu buydu: Mine'ye ne oldu? Üstelik onu Sedat aramalıydı. Ararken de kendi kendini yemeliydi. Yoksa teşkilatta ayağını kaydırmak isteyen birileri mi kaçırmıştı Mine'yi? Teşkilattaki amiri bu ihtimalin üzerinde duruyordu. Rakipleri onları etkisiz hale getirmek için teşkilat içi bir operasyon düzenliyor olabilirdi. Sedat bundan çok emin olmamalıydı. Çünkü Mine'nin eski devrimci bir gençle ilişkisi vardı. O alçak, kıskançlığa kapılıp Mine'yi kaçırmış olabilirdi. Acaba gerçek hangisiydi?

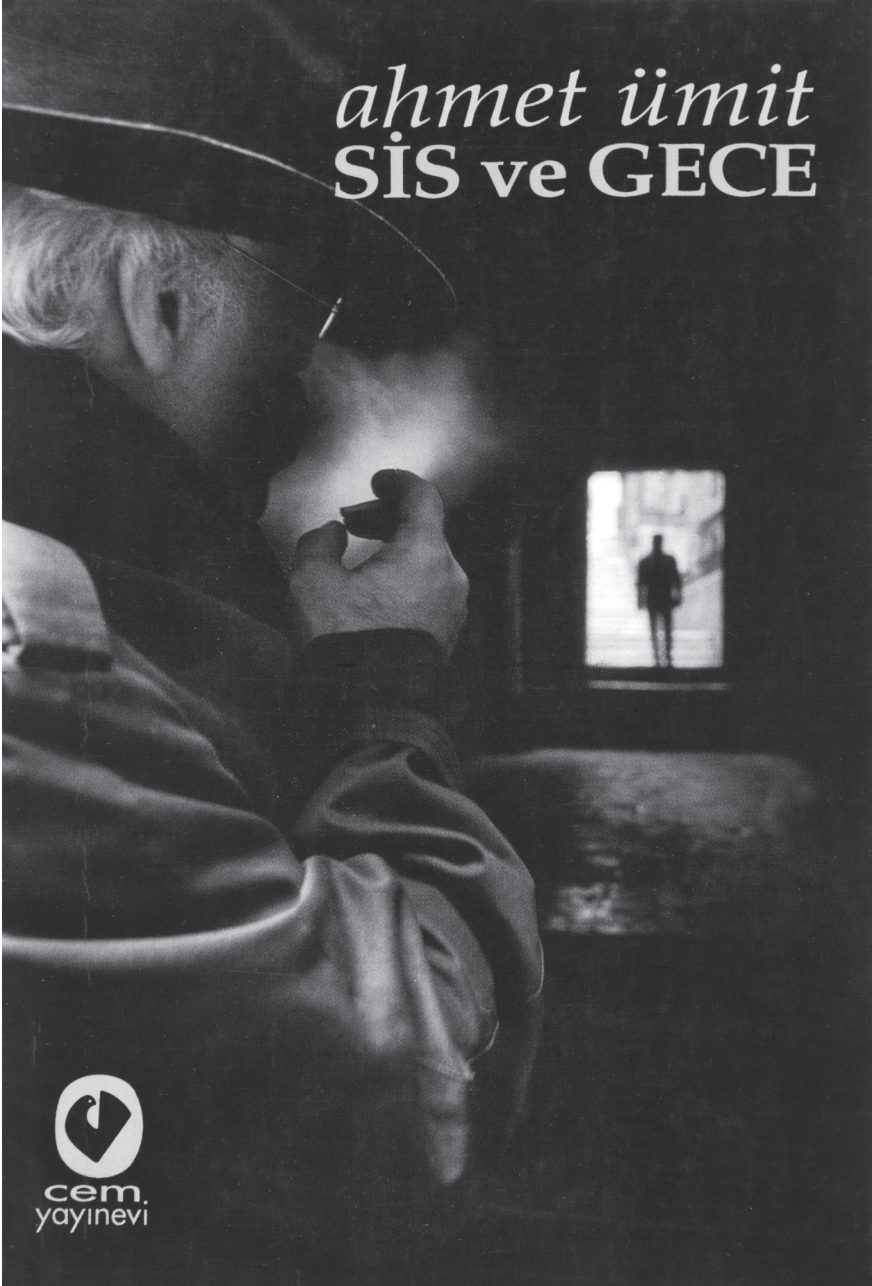
Sis ve Gece işte bu karmaşık ilişki ağının üzerinde yükselmeye başladı. Elbette romanın kurgusunu burada anlatarak sizlerin ağzınızın tadını kaçırarak değilim. Ama şu kadarını söylemeliyim ki, bu kurguyu oluştururken binlerce yıl önce yazılmış bir tragediyadan, Sophokles'in başyapıtı *Kral Oidipus*'tan çok yararlandım.

Evet, *Sis ve Gece*'nin yayımlanmasından bu yana 25 yıl geçti. Türkiye'de tartışmalar yarattı, Yunancaya çevrilerek yabancı dilde yayımlanan ilk Türk polisiye romanı oldu, Fethi Naci eleştirmiş olmasına rağmen kitabı *Yüz Yılın 100 Türk Romanı* arasında saydı, Turgut Yasalar tarafından başarılı bir şekilde sinemaya uyarlandı. Bugüne kadar ülke içinde ve dışında

yüzbinlerce okura ulaştı. Elbette, bunlar bir yazar için gurur duyulacak işler. Ama bütün bunların ötesinde *Sis ve Gece*'nin benim yazarlık hayatımda özel ve hiç değişmeyecek bir yeri var. İlk satırını nasıl yazdığımı, ilk paragrafını nasıl bitirdiğimi bile hatırlıyorum. O benim ilk romanım; ilk göz ağrım, ilk heyecanım, ilk korkum, ilk acemiliğim. Hikâyesi insanın içine işleyen, çarpıcı bir entrikası olan bu romanı iyi ki yazmışım.

Ahmet Ümit

ahmet ümit
SİS ve GECE

cem.
yayınevi

Enver Kurt'un anısına...

Birinci Bölüm

Buraya nereden, nasıl geldim, bilmiyorum! Camları kalın bir toz tabakasıyla kaplanmış, pencere pervazları kararıp içten içe çürümüş, yaşlı duvarları koyu yeşil yosunlarla örtülmüş ve kanatlı demir kapısı sanki sonsuza kadar kapanmış gibi duran bu konağın önünde amaçsızca dolaşırken buldum kendimi... Bakımsız bir mezarlığı andıran bu büyük bahçede, görkemi ürkütücü bir kalıntıya dönüşmüş bu zavallı binanın önünde ne işim var, anlayamıyorum. Zorlamalarıma karşın belleğim geçmişe kapı aralamıyor. Belli belirsiz şekiller kıpırdanmıyor değil ama görüntüler netleşmiyor. Zaman sanki yaşadıklarımı eritip birbirine karıştırmış; ağır ağır içine gömüldüğüm bu tuhaf bulamacı çözemiyorum. Nasıl çözeceğimi de bilmiyorum. Tıpkı bozkırın ortasında güneşin, yağmurun insafına terk edilen bu kasvetli konağın öyküsünü bilmediğim gibi.

Mimariden hiç anlamam ama uzun kuleleri, soğuk duvarları ve küçücük pencereleriyle bu yapının bizim konaklara hiç mi hiç benzemediğini rahatlıkla söyleyebilirim. Almanya'da gördüğüm şatoları andırıyor. Şimdi Mine olsaydı, "Şu kuleler tipik ortaçağ tarzında, pencereler Alman Rönesansı'nın etkisinde" diye başlamıştı.

Mine! Evet, Mine'yi arıyordum. Beş gündür yoktu. Evine gittim. Beş gündür kimse ondan haber alamamıştı. Ama bu işte bir yanlışlık yok mu? Kaybolan Mine'yse, benim bu ıssız kırın ortasında, bu hayalet konağın önünde ne işim var?

Bakışlarımı konağa çeviriyorum. Görenlerde korku ve ürperti uyandıracak bu bina bana hüznün veriyor. Onu daha önce hiç görmemiş olmama karşın aramızda çözümleyemediğim bir bağın varlığını hissediyorum. Bahçedeki çürümüş yapraklara basarak binanın kapısına doğru yürüyorum. Kanatlı demir kapının üstünde, yer yer çatlamış mermer alındaki kabartma dikkatimi çekiyor. Kabartmada ilk seçtiğim bir yıldız oluyor. Yıldızın hemen altında, namluya benzer bir başka şekil var, bunun bir tabanca olduğunu anlamakta gecikmiyorum. Tabanca kabzasının altına bir de yarım ay oyulmuş. En yukarıda yıldız, altında bir tabanca ve kabzasının hemen ucunda bir yarım ay. Bu amblemi bir yerlerden hatırlıyorum ama çıkaramıyorum.

Kapıya yaklaşıyorum. Üstünde paslı bir asma kilit var. Kilidi çekiştiriyorum, bana mısın demiyor. Eski püskü görüntüsüne karşın oldukça sağlam. Kilidi bırakıp kapıyı itiyorum. Demir kanatları toz içinde, sanki yıllardır el değmemiş. Yerinden kıpırdamıyor bile. Ellerime koyu sarı zerrecikler bulaşıyor. Vazgeçmiyorum. İki elimle vuruyorum kapıya. İçeriden ses seda gelmiyor. Daha güçlü vuruyorum. Ellerimi acıtırmasına, tuhaf, canım yanmıyor, sadece terliyorum. Üstelik yalnızca sağ tarafım terliyor. Kapıyı çalmayı sürdürüyorum, kimse bana yanıt vermiyor ama terim durmadan akıyor. Tenimden akan sıcaklığı hissedebiliyorum. Neden yalnızca sağ omzum ve karnım terliyor? Anlayamıyorum. Anladıkça da korkmaya başlıyorum. Geçmişimden, aklımdan, bedenimden, bu eski konaktan korkuyorum.

Korkmamalıyım, diyorum. Nasıl olsa birileri gelip bulur, teşkilat yalnız bırakmaz beni buralarda. Herkes unutsa bile Yıldırım unutmaz. Yıldırım! Yıldırım ölmedi mi?

Terliyorum. Omzumdan, karnımdan ılık damlacıklar boşalıyor. Gömleğimin ağırlaştığını, pantolonumun ıslanmaya başladığını hissediyorum. Terim gitgide koyulaşıyor.

Bir zil sesi çalınıyor kulağıma. Önce kurumuş ağaç dallarında gezinen rüzgârın sesi sanıyorum, ikinci kez çalınca telefon zili olduğunu anlıyorum. Dönüp eski konağa bakıyorum. Kapalı bir kutu gibi sır vermiyor. Zil yeniden çalıyor; bu defa ısrarlı. Telefonu bulmalıyım. Telaşla

yeniden kapıya koşuyorum. Mutlaka Yıldırım arıyordur. Sonunda buldu izimi. Kapıyı zorlamaya başlıyorum, itiyorum, omuzluyorum ama o kadar sağlam ki yine kıpırdatamıyorum. Zil yine çalıyor. Dikkatle dinliyorum, ses sanki konağın arkasından geliyor. O yöne koşuyorum. Köşeyi döner dönmez sokaklarda görmeye alışık olduğumuz türden bir telefon kulübesi dikiliyor karşıma. Telefon susmadan açmalıyım. Hızla dalıyorum kulübeye. Zili yarıda kesip almacı kaldırıyorum.

“Alo?”

Karşıda ses yok.

“Alo?” Bedenimi ateş basıyor. Terliyorum. “Alo?”

Soğuk bir ses geliyor karşıdan:

“Yıldırım Binbaşı’yı vurdular. Evinin yakınlarında...”

Bir şeyler sormak istiyorum. Ağzımın içi kuruyor, dudaklarımı sararan ince derinin gerildiğini, yer yer çatladığını hissediyorum. Dilimle dudaklarımı yalamaya çalışıyorum. Dilim ölmek üzere olan bir kertenkele gibi kıvranıyor ağzımın içinde. Karşıdaki ses, sorumu beklemeden kapatıyor. Elimde telefonun almacı, öylece kalakalıyorum. Telefonun almacından kırmızı çamur renginde bir sıvı süzülüyor, kordonu aşarak ankesöre kadar ulaşıyor. Bakıyorum, bu benim terim. Kulübede biraz daha kalırsam bu ter beni boğacak.

Kulübeden çıkar çıkmaz bir kalabalık beliriyor karşımda. Bu bir cenaze töreni. Herkes siyahlar giyinmiş. Sanırım resmi bir tören. Vakur bir matem havası içinde ağır adımlarla yaklaşıyorlar. Törene katılanların çoğu erkek; yalnızca tabutun önünde bir kadın var. Kucağında yağlıboya bir tablo taşıyor; ölenin resmi olmalı. Kadın saçlarını siyah başörtüsünün altına gizlemiş. Yaklaşınca tanıyorum: Gülseren, Yıldırım’ın karısı. Utanıyorum. Nedenini bilmeden, bir çocuk gibi eziliyorum. Gülseren gelip karşımda duruyor. Başımı öne eğiyorum.

“Hani onu yalnız bırakmayacaktınız?” diyor. “O size güvenirdi.” Sesinde ne öfke ne hüzün var, mekanik bir tonla konuşuyor.

Ne söyleyeceğimi bilemiyorum, bir-iki adım geriliyorum sadece. O iki adım daha yaklaşıyor. Yaklaşınca geriye doğru birkaç adım daha atıyorum. Attığım her adıma karşılık o da bir adım atıyor. Tedirgin olu-

yorum. Ne yapmak istiyor bu kadın? Başımı kaldırıyorum. Yargılayan, suçlayan, sen bir korkaksın, diyen bakışlar bekliyorum. Oysa, Gülseren ifadesiz bir yüzle dikiliyor önümde. Beni görmüyor bile, gözleri bedeni mi delip, uzaklarda bir noktaya takılıp kalıyor. Normal bir insanın bakışları değil bunlar. Belki yardım ederler umuduyla kalabalığa bakıyorum. Ama onların bakışları da tıpkı Gülseren'ininkiler gibi... Korkuyorum. Bir an önce buradan kaçmak, bu tuhaf insanlardan uzaklaşmak istiyorum. Dönüp koşmaya hazırlanırken ayaklarım birbirine dolaşiyor, yüzükoyun yere kapaklanıyorum. Hızla kalabalığa dönüyorum. Gülseren'le kalabalık üstüme geliyor. Doğrulacak vaktim yok. Bir şeyler yapmalıyım, yoksa beni çiğneyecekler. Tabancama uzanıyorum. Hareket edince kalabalık daha da hızlanıyor. Elim kılıfa geliyor ama silahım yerinde yok. Yaklaşıyorlar, Gülseren'in kucağındaki resimle aramızda bir metre ya var ya yok...

Resimdeki adamı tanıyacak gibi oluyorum ama yaklaştıkça boyalar uçmaya, fırça darbeleri yok olmaya başlıyor. Çıldırıldığımı düşünüyorum. Başımı kaldırıp son bir umutla Gülseren'e bakıyorum. Gözleri hep aynı noktada, yüzünde bir tek kıpırtı bile yok; peşindeki kalabalıkla ağır ağır yaklaşıyor. "Durun!" diye bağırarak, yaptıklarının yanlış olduğunu söylemek istiyorum ama ağzımı açamıyorum. Şaşkınlığım, çenem, dudaklarım, dilim sanki artık beni dinlemiyor. Tüm zorlamama karşın bir "ah" sözcüğü bile çıkmıyor ağzımdan. Korkuyorum. Korktukça terlemem daha da artıyor. Omzumdan, karnımdan durmadan ter boşalıyor. Resim hızla yaklaşıyor, neredeyse yüzüme çarpacak, başımı yana çevirerek yere kapanıyorum. Yüzüm toprağa gömülü, korkuyla çiğnenmeyi, belki de linç edilmeyi bekliyorum. Kalbim ileri giden bozuk bir saat gibi hızla atmaya başlıyor. Terimin toprağa damladığını duyuyorum. Ter damlalarının toprağa düştüklerinde çıkardığı ses kalbimin vuruşunu bastırıyor. Kalktığımda yerde çamurlu bir iz kalacak diye düşünüyorum. Ama saniyeler geçiyor, kimse beni çiğnemiyor, bir tek tekme vuruşu bile gelmiyor. Tedirginlik içinde beklemeyi sürdürüyorum. Hiçbir değişiklik yok. Başucumda, ürkütücü bakışlarıyla, ölüm sessizliği içinde dikiliyor olmalılar, diye düşünüyorum. Beklemekten bıktıp ürke korka başımı